

deel for min Anskuelse, at denne Classe Afgift bør hæves. Der siges: Den Næringsdrivende har af sin Næring saa og saamange Indtægter om Aaret, men naar der rammer ham et Tab, som opluger Aarets Indtægter og mulig meget Mere, saa fritage vi ham ikke for i dette Aar at betale Skatten; man kan sige, det er et tilfældigt Tab, der har truffet ham, men at han Aaret iforveien har havt en Indtægt som den Skatteindtægt, hvortil han er sat, og næste Aar vil han ligesledes faae den, og selvfølgelig bør han betale sin Skat. Jeg vil heller ikke forlange, at man skulde tage et saadant Tilfælde i Betragtning, men jeg vil sige, lad os gaae ud fra at slike Tab, som ramme enhver Handlende, enhver Næringsdrivende, enhver Haandværker, medføre, at Manden har en Risiko af 1 pCt., $\frac{1}{2}$ pCt., 1 af 1000 eller hvormegit man vil, og følgerlig maae vi ikke beregne hans Indtægt til det fulde Beløb, men fradrage disse mulige Tab, som kunne ramme ham aarlig eller mulig kun ramme ham eengang for alle, men som man, da de i et vist Forhold have ramt alle Andre, der ere i samme Næringsdrift som han, kan anslaae til saa og saa stor en Procentanduel af hans Indtægt. Jeg troer, at det maa ansees som godtgjort, at den Næringsdrivende virkelig ikke har den fulde Indtægt, som viser sig ved Angivelsen af, hvad hans Næring har indbragt. Naar vi nu vende os til Embedsmanden og spørge: Har Embedsmanden da ikke den Indtægt, som hans Embede giver ham? Saa svarer jeg jo, han har den nøiagtigt; vi kunne med Sikkerhed følge hans Indtægt; men han har tillige en større Indtægt, thi han har Pensionsberettigelse for sig selv, sin Kone og sine Børn, en Pensionsberettigelse, som man ved hans Skatteansættelse strengt taget burde beregne i Penge, men som ikke tages med i Beskatning. Naar man altsaa stiller Embedsmanden ligeoverfor den Handlende og Haandværkeren, da burde Embedsmanden snarere betale en saadan Classeafgift end de Næringsdrivende, og naar man finder det ubilligt at paalægge Embedsmanden en saadan Skat,

da troer jeg heller ikke, at man med Rette kan paalægge den Næringsdrivende en saadan. Det Forsvar, at det er en gammel Skat, er saaledes imødegaaet her i Thinget, at jeg ikke troer, jeg behøver videre at høre mig derom, men jeg troede, at vi ved at indføre en Indkomstskat i Grunden søgte saa meget som muligt at afflasse den indirecte Beskatning og holde os alene til den directe og sige: Hvor vi finde en Mand, der eier Noget, der tage vi Skat af ham; men dersom det er vor Mening at gjøre dette, da synes jeg, der er en Halvhed i Foranstaltningen, naar man bibeholder Nærings- eller Classefatten, istedetfor at tage Beløbet directe og lægge det til Indkomstskatten. Det er fra denne Side betragtet, jeg har tilladt mig at tale imod Skatten, thi i sit Beløb er den jo saa ringe, at der fra den Side betragtet ikke kan være den mindste Indvending at gjøre fra de Næringsdrivendes Side. Det er kun Principet, jeg synes opgivet derved, og det er af den Grund, jeg har tilladt mig at udtale mig imod den saakaldte Classefkat. Den samme Afgift er ogsaa paalagt Actieselskaber. Tidligere har det været foreslaaet at beskatte disse med Indkomstskat ligesom Private, og jeg tillod mig dengang at fremhæve, at det vilde være at beskatte Deeltagerne i et saadant Actieselskab to Gange, idet de først bleve beskattede som Actionaerer og senere som Private. Jeg seer ogsaa, at Lovudkastet fuldkommen har fritaget Actieselskaber for Indkomstskat, men har dog fastsat Classefatten. Dersom nu Classefatten kun rammer den Private meget lidt, fordi den er ubetydelig, saa rammer den i en endnu mindre Grad Actieselskaberne, og følgerlig kunde der fra den Side eiheller siges Noget imod at paalægge dem en saadan Afgift, men jeg indseer ikke, at det i Principet kan være rigtigt at de betale den, og jeg synes, at Principet bør overholdes. Jeg troer derfor, at der i denne Henseende bør foretages en Forandring, naar Sagen, som jeg antager, overgives til et Udvalg.